หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษเปรียบเทียบปรับของผู้กระทำความผิดสื่อโฆษณา
คำสำคัญ	บทลงโทษ / การเปรียบเทียบปรับ / ผู้กระทำความผิดสื่อโฆษณา
ชื่อนักศึกษา	ร้อยตำรวจโทสาริน น้อยเปียง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ เพียรวัฒนะกุลชัย
ระดับการศึกษา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี
พ.ศ.	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษเปรียบเทียบปรับของผู้กระทำความผิดสื่อโฆษณาของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 พระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 และพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เพราะถือว่าเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการเป็นสื่อกลางในการตัดสินใจซื้อสินค้าของผู้บริโภคมากที่สุด และเป็นผู้ที่จะต้องศึกษาข้อดีข้อเสียของสินค้าที่จะรับทำการโฆษณา ซึ่งการวิจัยนี้ทำการวิจัยเชิงเอกสาร ด้วยการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และการวิเคราะห์คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นจริงในสังคม เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในการนำไปพัฒนาต่อยอดเกิดประสิทธิภาพสูงสุด และเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย

จากการศึกษาพบว่า บทกำหนดโทษที่มีต่อเจ้าของสื่อโฆษณาหรือผู้ประกอบกิจการโฆษณาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 50 กำหนดให้รับโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น และมาตรา 62 ยังกำหนดให้เป็นความผิดที่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ย่อมเห็นได้ว่าไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด และทำให้ผู้ประกอบการสื่อโฆษณาไม่เกรงกลัวต่อโทษที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งการเสียค่าปรับเป็นจำนวนที่ไม่ได้สัดส่วนกับผลกำไรที่ได้รับ ซึ่งความผิดของผู้จัดสรรที่ดินในฐานะเป็นเจ้าของสื่อโฆษณาตามพระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 และความรับผิดของผู้ประกอบการสื่อโฆษณาตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ก็ต้องอาศัยบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 สำหรับการกระทำความผิดของเจ้าของสื่อโฆษณาหรือผู้ประกอบกิจการโฆษณาเช่นกัน จึงก่อให้เกิดปัญหาว่าไม่สามารถนำเจ้าของสื่อโฆษณาหรือผู้ประกอบกิจการโฆษณามาลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ได้

SPU CHONBURI

จากการศึกษาขอเสนอแนะว่า พระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 และพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ควรบัญญัติกำหนดความรับผิดไว้เป็นการเฉพาะจะเหมาะสมกว่าที่จะอาศัยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่เป็นบทบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคในสินค้าทั่ว ๆ ไป ซึ่งถ้าเปรียบเทียบภาระผูกพันและมูลค่าที่ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรจะต้องแบกรับภาระ ไม่อาจจะเอาไปรวมไว้กับการคุ้มครองผู้บริโภคในสินค้าประเภทอื่น ๆ ได้

SPU CHONBURI

Thesis topic:	LEGAL PROBLEMS AND OBSTACLES CONCERNING FINES PENALTY OF ADVERTISING MEDIA OFFENDERS
Keywords:	Punishment/Compare and pay the fine/advertising media offender
Student's name:	Police Lieutenant Sarin Noipeang
Advisor:	Associate Professor Dr. Anan Pianwattanakulchai
Education Level:	Master of Law
Faculty:	Faculty of Law, Sripatum University Chonburi Campus
Year:	2024

Abstract

This thesis has the purpose to develop the law related to development of law regarding the determination of penalty to compare and pay the fine of advertising media offender of the Consumer Protection Act, B.E. 2522 (1979), the Land Allocation Act, B.E. 2543 (2000) and the Liability for Damages Caused by Unsafe Products Act, B.E. 2551 (2008), because it is considered to be a person who plays an important role in being a mediator in consumers' purchasing decision the most of all and is the person who must study the strength and weakness of the products that will be advertised. This research is documentary research by searching and collecting information from various sources by analysis and comparing with related foreign law and analysis about the related judgment of Supreme Court, including case study occurring really in the society, in order to have educational achievement that can be developed to be most effective and appropriate to the condition of Thai society.

From the study, it was found that the penalty towards advertising media owner or advertising business operator under the Consumer Protection Act, B.E. 2522 (1979), Section 50, determining that half of punishment of the penalty prescribed for such offense shall be received and Section 62 determines that the offense is the offense which can be compared and pay the fine. It can be seen that the determining is not in proportion to the committing of offense and it makes the advertising media business operator not to fear the punishment prescribed by law and paying the

SPU CHONBURI

fine in the amount which is not in proportion to the received profit. The offense of land allocator in the status of advertising media owner under the Land Allocation Act, B.E. 2543 (2000) and liability of advertising media business operator, according to the Liability for Damages Caused by Unsafe Product Act, B.E. 2551 (2008) has to rely on the provision of the Consumer Protection Act, B.E. 2522 (1979) for the committing of offense of advertising media owner, or advertisement business operator in the same way. Therefore, it causes problems that advertising media owners, or advertising business operator cannot be punished as required by law.

From the study, there are recommendations that the Land Allocation Act, B.E. 2543 (2000) and the Liability for Damages Caused by Unsafe Products Act, B.E. 2551 (2008), it should be more appropriate to stipulate specific liability than relying on the Consumer Protection Act, B.E. 2522 (1979) which there are provisions to protect consumer in general products. If there is comparison between the obligations and the value that buyer of allocated land must be responsible, it may not be combined with the consumer protection for other types of products.

SPU CHONBURI